

Per la independència, cal anar tornant al “Clar i català”

written by Ramon Munné | 30 de desembre de 2016

De vegades sembla que els independentistes ens vulguem enganyar a nosaltres mateixos. De vegades es diu, altrament, que no volem que se sàpiguen els nostres plans.

Probablement un camí entremig és l'òptim, i trobar-lo és la feina dels nostres estratègics polítics. Exposaré uns fets i les argumentacions fetes des de l'independentisme que potser caldria millorar des del punt de vista tàctic:

– **La reclamació per part de l'estat espanyol de les obres d'art de Sixena i de les esglésies de la Franja de Ponent. No és un debat sobre art ni sobre ciència**, com ho demostra el poc interès sobre la seva conservació i el fet que no reclamen (ni volen reclamar) ni una obra de les que estan en altres llocs de l'estat espanyol (Toledo, Madrid) i de l'estranger (Estats Units). Tanmateix, des de la Generalitat el conseller Santi Vila no para d'esgrimir arguments científics i de conservació de les obres. Caldria, en canvi, recordar que moltes de les esglésies d'on es reclamen les obres estan situades a la Franja de Ponent. La Franja de Ponent forma part del territori català que Felip V va conquerir el 1714. I així consta en documents i mapes espanyols... fins que a la dècada del 1840 es va fer la divisió provincial i una part de la Catalunya defensada pels nostres avantpassats i conquerida per Felip V va ser dividida entre les províncies de Lleida i d'Oscà. La divisió dels bisbats d'aquests territoris no es va produir fins a finals del segle XX. Per tant, **és un debat territorial**. Caldria recordar-ho més sovint per tal que tots els catalans ho sapiguem

– A la presidenta del **Parlament, Carme Forcadell, se l'acusa des de la fiscalia espanyola de desobeir al Tribunal Constitucional**, de prevaricació i del que calgui. L'argumentació de la defensa es basa a dir que no s'ha desobeït, que s'està sotmetent a la via penal "el debat de les idees", que és un conflicte entre la justícia i la política (es judicialitza la política, es diu). Crec ho seria si restringíssim els fets al sol àmbit de sobirania espanyola. Però no ho fem, esgrimim el fet que el nostre Parlament i el poble català són sobirans. És també, doncs, un **conflicte de sobiranies**. Es desobeeix el seu tribunal, que no és el nostre i volem obeir el nostre poble

– La presidenta de l'**AMI**, Neus Lloveras, va proposar que els **càrrecs electes treballessin el 6 de desembre** i que muntessin accions cíviques i socials: "no hi ha cap inconvenient que un alcalde o càrrec electe treballi en un dia festiu; és absolutament legítim que ho facin perquè sempre ho han fet". Si **és així de legal** i de normal, per què calia que l'AMI acordés de demanar que els càrrecs electes treballessin el dia 6?

– La decepció que expressa el **Jutge Vidal** per la confirmació del Tribunal Suprem de la suspensió de tres anys en la carrera judicial. És evident que els seus treballs, fins i tot fets en el seu temps lliure, no compleixen el deure de fidelitat a la Constitució espanyola. Molt menys el compleixen la participació en actes a favor de la independència de Catalunya. És evident. La Constitució és com és. Té una certa lògica que un estat que vol preservar la seva existència, es defensi i això no ho permeti. Potser podríem aprendre la lliçó. Com molt bé diu el jutge, una cosa són les lleis i una altra la política. I els polítics espanyols no volen canviar les seves lleis

– Les constants **reclamacions del conseller Josep Rull** al ministre de Foment de torn, recordant que incompleixen els acords d'execució d'infraestructures a Catalunya. Acusa el

govern de l'estat d'incomplidor, de mal gestor... quan ben bé potser el que fa és exactament el que vol fer i els votants espanyols aplaudeixen

– Les continues **mostres de por i enuig a les possibles inhabilitacions a càrrecs públics a 3 anys, a 10 anys**, quan estem treballant amb fulls de ruta amb escenaris d'independència en un parell d'anys. Es fa molt d'èmfasi en la injustícia o il·legalitat de la sanció i potser caldria fer més per d'ajudar a visualitzar aquests escenaris

En recents articles d'Hèctor López Bofill (ElPuntAVUI, 26 de novembre del 2016) i de Miquel Sellarès (ElPuntAVUI, 10 de desembre del 2016) es parla de nacionalitzar Catalunya i de guanyar consciència i dignitat nacional. Diu l'Hèctor López que “des del mateix discurs hegemònic de l'independentisme s'afirma que la nació no té res a veure amb l'aspiració d'esdevenir un estat”, quan “normalment les independències es fan per aconseguir aquells mecanismes de poder, un estat sobirà, que contribueixen a reforçar la nació”, i esmenta exemples com la Gran Bretanya i discursos dels presidents dels Estats Units Obama i Trump. Així mateix, en Miquel Sellarès afirma que “seguint defensant el dret a decidir, però comencem a impartir consciència nacional. Sentit de pertinença i d'autoestima”.

Fins quan haurem de continuar fent veure que no passa res? Fins quan ho continuarem volent interpretat tot en termes de gestió, d'eficiència, de criteris artístics o tècnics, de judicialització de la política, de legalitat espanyola?

Em pregunto si no fora bo de dir, alhora, que l'arrel del conflicte és que la voluntat de sobirania de Catalunya, xoca amb la sobirania espanyola existent. Altrament, no es pot entendre per què passen moltes de les coses que passen.